

Πολεμική παραφορά
του Φασουλῆ του φουκαρά.

Ὁ φρικαλέον φάντασμα τοῦ τρομεροῦ πολέμου,
γιατί, μωρέ, με κυνηγάς;... βοήθειαν, θεέ μου!
ποῦ νὰ σταθῶ; ποῦ νὰ κρυφθῶ; ποῦ διάβολο νὰ μείνω;
μ' αὐτὸ τὸ μαυρο φάντασμα ὑστερικός θὰ γίνω.
θεέ μου, τί κατάστασις καὶ πόσις φασαρίαις!...
Ἰσοῦ!.. ἀκούω γύρω μου φωναὶς καὶ μπαταρίαις...
Ἰσοῦ! Ἰσοῦ! τοῦ Νόρδεμφελδ αἱ μυδραλιεθόλοι...
ὁ Μπούμπουλης ἐλύσσαξε... καπνοβολοῦν οἱ στόλοι...
εἰς τὴν βουλήν οἱ δουλευταὶ φωνάζουν γιὰ λαχεῖα...
ξυπνῶ καὶ μοῦπαν ἐφυγε ἡ πυροβολαρχία...
Ἰσοῦ! καὶ τὸ μηχανικὸν ἵστα σὺνορα πηγαίνει...
φεύγουν καὶ τὰ συντάγματα... κανεὶς ἐδῶ δὲν μένει...
Ἰσοῦ! Ἰσοῦ! καὶ ἀλογα πολλὰ τῆς Οὐγγαρίας...
Ἰσοῦ! ἱππεὶς καὶ ἀμέτρητα κορόϊδα φανταρίας...
Ἰσοῦ! γαϊδουρομούλαρά με δπλα φορτωμένα...
Ἰσοῦ! βροχή, κατακλυσμός, καὶ σπήτια γκρεμισμένα...
Τίς θὰ με σώσῃ, ὦ πατρίς, καὶ τίς θὰ με οἰκτείρῃ;
τρία πουλάκια κάθονται ἵστας Ἄρτας τὸ γεφύρι...
οἱ εὐζωνοὶ τσακόνονται με Τούρκους μπιμπασίδες...
ἐμπρός, μωρέ... κτυπάτε τους με κοπτεραὶς λεπίδες...
κόψτε τους ἔλους χαίμα αἰ, ρουθοῦν νὰ μὴ μείνῃ...
μὰ ὅρ' ἀρχήτερα, παιδιά, ἄς γίνῃ ε, τι γίνῃ.

Κρυφθῆτε ἴστω ἵστα βουνά καὶ πιάσετε ταμπούρι...
ἐμπρός, μωρέ... δρμήσετε καὶ σπάστε τους τὴ μούρη...
ἀλλ' ὄχι... μὴν ὀρμήσετε... ἄς λείψῃ τόση φόρα...
δὲν μᾶς συμφέρει πόλεμος ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τώρα...
προσμείνετε γιὰ τὸ θεό, γενναῖα παλληκάρια,
νάλθοῦν ἀκόμη ἀλογα καμπόσα καὶ μουλάρια,
καὶ τότε πιά φοράρομε τὸ κοπτερὸ λεπίδι,
καὶ εὐθύς τοὺς πετσοκίεομε ὡς ποῦ νὰ ἴψῃ κρεμμύδι.

Μαύρ' εἶναι νύκτα ἵστα βουνά καὶ ὁ Ἕλληρ ξεσπαθώνει...
Ἰσοῦ... ἐκεῖ ἵστα Ἄκτιον ἐστήθη τὸ κανόνι...
με πιάνει θέρμη, πυρετός, φρικταὶς ἀνατριχίλαις...
ἀπὸ παντοῦ ἡ θάλασσα ἐγέμισε τορπίλαις...
φοβοῦμαι καὶ εἰς τὴν ξηρὰ τὸ πόδι νὰ πατήσω...
φοβοῦμαι μὴ καὶ ἵστα στερὰ τορπίλη ἀπαντήσω...
βοήθειαι!.. νάλ τινάζομαι ἀπάνω ἵστον ἀέρα...
Ὀιγγιῶ, σκοτιζομαι ἵψηλὰ εἰς τὸν αἰθέρα...
βλέπω τὴν Πόλι ἀπ' ἐδῶ καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο...
ἄχ! βρε Σουλτάνε Τουρκαλά, τί ἔχω νὰ σοῦ κάνω!...
μὰ νὰ καὶ ἡ Συνδιάσκεψις... θεέ! τί πανηγύρι!...
τρία πουλάκια κουτσουλοῦν τὴ μύτη τοῦ Βεζύρη...
ὁ Νελιδῶφ φτερνίζεται, ὁ Ἄγγλος χασμουριέται,
ὁ Τούρκος δαυμονίζεται καὶ κατὰ γῆς κυλιέται...

φωνάζουν γιά τὸ στάτους κὲ δ με ἔλη τους τὴ λύσσα...
 ἔλα πηγαίνουν μιὰ χιρὰ.. ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα!
 Καὶ τὴν Ἑλλάδα, κόριοι, νὰ λάβετε ὑπ' ἕψει,
 μὴ σὰς ἀλλάξῃ τὸ Χριστὸ καὶ διαμπὰξ σὰς κόψῃ.

Βαρῶτε κὶ ἀπὸ τὰ ἕψηλὰ κατὰμουτρα θὰ πέσω...
 εἰς ποῖον μέρος ἀσφαλὲς τὸν πόδα μου νὰ θέσω;
 Μὴν ἦναι ἔναιρον αὐτὸ καὶ φαντασίας πλάσμα;...
 ἀλλ' ἔχι... νά!.. με κυνηγᾷ τὸ φρικαλέον φάσμα,
 καθὼς κὶ ἡ μαύρη Ἐρινὺς τὸν γυῖο τῆς Κλυταιμνήστρας,
 τῆς πρώτης ἀφιλότιμης κὶ ἑλευνησῆς τοακίστρας.
 Ἰδοὺ το!.. νάτο!.. ἔρχεται κατὰπιν ὀλοένα...
 ὦ τοῦ πολέμου φάντασμα, τί θέλεις ἀπὸ μένα;
 Ἄστὸν Ρεβελάκη πήγαινε, ἄστὸν Δούνη, ἄστὸν Σιγάλα,
 καὶ σ' ἔσοις ἄλλους ἀγαποῦν σπαλιόραιοι καὶ φευγάλα.
 Ἐγὼ ζητῶ τὸ στάτους κὲ δ, ἐγὼ σπαθὶὰ δὲν θέλω,
 κὶ εὔτε κανένα θούριον ποτέ μου ἀπαγγέλλω.
 Μακρὰν, ἀχρεῖον φάντασμα, μακρὰν ἀπ' ἐδῶ πέρα,
 καὶ μὴ με κάνῃς κόψιμο νὰ ἔχω νύκτα ἕμερα.

Ἄλλ' ἔχι... νά! με κυνηγᾷ καθ' ἑλην τὴν Ἑλλάδα...
 κὶ ὁ Δεληγιάννης ἔπαψε νὰ πίνῃ πὶὰ σουμάδα,
 κὶ ἀπὸ τὸ ἔθιμα τῆς δουλῆς κὶ εἰς κάθε σουαρέ του
 δροσίζεται τὸ στόμα του με σπύρτο καμινέτου.
 Ὅλα φωτιὰ καὶ μπούμπερη, ἔλα καπνὸς καὶ σκόνῃ...
 κὶ ὁ Τηγιακὸς Μαυρομαρᾶς σπαθὶ ἄστὴ μέση ζώνει...
 ἄστὰς ἀνακρίσεις τοῦ Σουρῆ φωτιὰ κὶ ἐκείνος βάζει...
 πῶ! πῶ!.. ὁ Χόδαρτ ἔφθασε κὶ ὀδοῦζια τινάζει...
 Βοήθεια, καὶ ἡ μπάλαις του ντιθάνι θὰ μᾶς κάνουν...
 λοιπὸν ἄς φύγω ἄστὸν Τρελλό... ἀλλὰ κὶ ἐκεῖ με φθάνουν...
 ὦ σὺ, κυρία Φασουλῆ, ὦ μάτια μου, ὦ φῶς μου,
 γιὰ ἔλους πὶὰ ἐσέμανε συντέλεια τοῦ κόσμου...
 βάλε τὸ πᾶπλωμα μπερδὲ νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπάλαις,
 κὶ ἔλθοῦν καὶ με σκοτώσουνε μέσα ἄστῆς δὲδ σ' ἀγκάλαις.

Νά! νά!.. δὲδ Τοῦρκοι ἄπισω μου ὄρμουν με γαταγάνι...
 νά! θὰ μοῦ κόψουν τὸν λαιμό... βοήθεια, Δεληγιάννη!
 ὦ! νά! μιὰ σφαῖρα ἔξαφνα μοῦ πέρνει τὸ καπέλο...
 τὸ Μνησθητίμου Κόριε τρεχάτος ἀπαγγέλλω...
 ὦ φάσγονον αἱματηρὸν τοῦ εἰδεχθοῦς θανάτου...
 ἀλλὰ τί λέγω;... ἄς χωθῶ ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου...
 ἔλατε, βοηθήσατε, γεννητοὶ πατριῶται,
 τὸν τελευταῖον ἀσπαρμέν ἄστὸν Φασουλῆ σας δότε...
 Σταθήτε, Τοῦρκοι ἀνανδρῶ... ἔλατε, σφάξετέ με...
 ἀλλ' ἔχι... φύγετε μακρὰν καὶ συγχωρηστέ με...
 τὴν πάλαι του ἄστὸ σέβρο μὲ κανεῖς ἄς μὴν περάσῃ,
 καὶ εἶθε τῶν γονέων σας τὸ κόκκαλο ν' ἀγιάσῃ...
 μὰ νά! ρεντίφης ἄγριος ἄστὸ δρόμο με προφθάνει...
 δὲς μου τορπίλαις, Μπούμπουλη... βοήθεια, Δεληγιάννη.

Φασκέλωσε τὸν πόλεμο, μὴ τὸν κηρύξῃς διόλου...
 ἰδέ... οἱ Τοῦρκοι ἔρχονται εἰς τὴν ὄδον Αἰόλου...
 ὦ φρίκη!.. τὰ κεφάλαια μᾶς θὰ μᾶς τὰ κᾶμουν πῆταις...
 ἰδέτε... πεσοκόβονται τῶν Τοῦρτων μᾶς ἡ μύταις...

νά! τὸν Καζάζη τὸν κομψὸ δὲδ ζεῖμπέκια στήνουν
 ἀπὸνω σ' ἕναν εὐσεβῆ καὶ σὰν σφακτὸ τὸν ψήνουν,
 καὶ σὰν τὸν Δάχο τραγουδᾷ κὶ αὐτὸ τὸ παλληκᾶρι:
 «Γιὰ δὲς κειρὸ ποῦ διάλειξε ὁ Χάρος νὰ με πάρῃ.»
 ὁ Ῥήτορας καὶ ὁ Χειδᾶς ἐντὸς αἱμάτων πλέει...
 παντοῦ φωνὴ καὶ ὄδυρμος... Ῥαχὴλ τὰ τέκνα κλαίει...
 ἔμπροσ μου βλέπω μ' ἄντερα χυμένα τὸν Σεμτέλο...
 νά! τοῦ Δεμάθα ἡ κοιλιὰ, τοῦ Πύρλα τὸ καπέλο,
 τοῦ Στεφανίδη ὁ λαιμός, ὁ ἀφάλλος τοῦ Δούνη...
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... δὲν ἔμεινε βουθου...
 ὦ! κρύψε με, κυρία μου, ἄστὸ πούφ σου ἀπ' ὀπίσω...
 λιποθυμῶ... κακάρωσα... ἰδοὺ... θὰ ξεψυχήσω...

Εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Τουρκίας, ποῦ ζητεῖ φιλονεικίας.

Ζητεῖς, Ἀγκιὰχ ἐφέντη μου, νὰ μάθῃς τὸ γιὰτι
 ἀρχίζει νὰ ὀπλίζεται καὶ ἡ Ἑλλὰς με φόβρια,
 πῶς εἰς τὸ πῶδι ἔτοιμα στρατεύματα κρατεῖ,
 καὶ γίνονται ἄστὰ σύνορα μεγάλα νταβατούρια.
 Ζητεῖς ὁ Θεωράκης μᾶς νὰ πῆ καλὰ καὶ σῶνει
 γιὰτι ἀγρίεψε κὶ αὐτὸς καὶ φόρους μᾶς φορτόνει.

Λοιπὸν, Ἀγκιὰχ, ἀφοῦ ζητεῖς καὶ σὺ πληροφορίας,
 σοῦ λέγομεν ὀρθὰ κορτὰ πῶς ἔτοι μᾶς ἀρέσει,
 πῶς θέλομεν ν' ἀκούωμεν κὶ ὀλίγας μπαταρίας
 καὶ τῶν προγόνων τῆς σικίς νὰ βγάζωμε ἄστὴ μέση.
 Ἐξοπλιζόμεθα κὶ ἐμεῖς, Ἀγκιὰχ, ἀν ἀγαπάτε,
 γιὰ νὰ μᾶς φερῆτε, γιὰ νὰ μᾶς ἐρωτάτε.

Κὶ ἐνόσω δὲν ταρᾶσσονται τῆς σφαῖρας οἱ πλανήται,
 ἐνόσω εἶναι ἥλιος εἰς τοῦρανοῦ τὰ πλάτη
 κὶ ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον κανονικῶς κινεῖται,
 ὁ Ἑλλήν θὰ ὀπλίζεται εἰς ἔλων τὸ γεινάτι,
 νᾶναι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
 καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ τὸν κρατήσῃ.

Γι' αὐτὸ ἐξοπλιζόμεθα μετὰ μανίας τόσης,
 καὶ εὔτε σὲ φοβοῦμεθα, εὔτῃ καὶ τὸν Σουλτάνο,
 καὶ ἀν, Ἀγκιὰχ ἐφέντη μου, ἄστὸ τέλος μᾶς θυμώσης,
 θὰ φέρωμεν καὶ εἴκοσι μουλάρια παραπάνω,
 κὶ ἄλλας θὰ παραγγειλωμεν θανατηφόρους ὄλας,
 καὶ ἄλλας θὰ βυθίσωμεν ἄστὴν θάλασσαν τορπίλαις.

Ἐν τούτοις σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς ῥωτήσης πάλι
 καὶ νὰ ζητῆς δι' ὄλα μᾶς εἰδήσεις ἀκριβεῖς,
 γιὰτι, ἀν παύσης νὰ ῥωτᾷς καὶ σὺ καθὼς κὶ οἱ ἄλλοι,
 θὰ παύσῃ καὶ ὁ πυρετὸς τῆς προπαρασκευῆς.
 Αὐτὰ σοῦ λέγω, φίλτατε, καὶ τεμενᾶ σοῦ κάνω,
 καὶ χαιρετίσματα πολλὰ εἰς τὸν Χαμίτ Σουλτάνο.

Ἐνδύματα χειμερινά, πολὺ ὄραϊα καὶ φτηνά.

Κομψότατα ἐνδύματα καὶ πᾶμφθηνα συγχρόνως
 Σωτήρχος ὁ γνωστότατος ξέρει νὰ ῥάβῃ μόνος.
 Εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτισσα τὸ μαγαζὶ του κείται,
 καὶ ὄσοι ὄσοι τρέξετε σ' αὐτὸν νὰ ἐνδύθητε.

Τοῦ Ῥωμιοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο — μέσα ἄστὸ τοπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 με τῆς βρόμαις τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὴ τῶν «Ἐθ. Φρονούντων» — νύκτα ἕμερα συζητοῦνται,
 με μπακλῆδες καμπόσους, — κατὰτῆς ἄλλους τόσους,
 μ' ὀδηγήτρια, σαντοῦρια — καὶ μὴ μὲνδρα με γαϊδοῦρια.